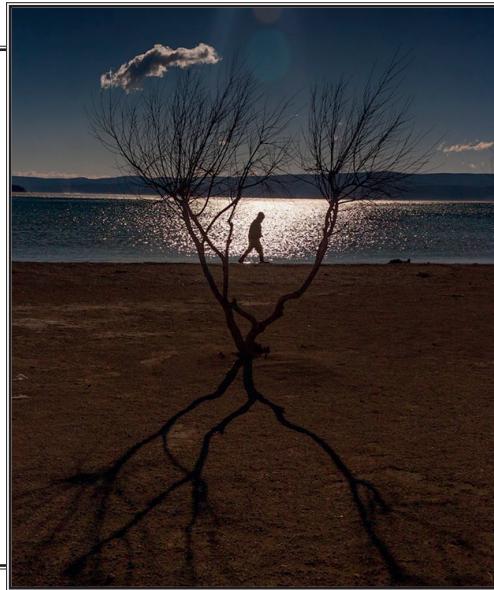

Dok curi
u korijenu
vrijeme
on zamišlja
sebe
tebe
mene..

tekst Alisa

i inFORMACIJE

Euharistijska slavlja na KBF-u

Utorkom u 13:00h u studentskoj kapeli.
Duhovnik studenata laika je don Jenko Bulić.

Susret za mlade trećom srijedom u mjesecu

srijeda, 18. studenoga 2015. u 20.30h, Velika dvorana nadbiskupijskog sjemeništa u Splitu
Tema: Splitsko stanje uma
Predavač: p. Jozo Čirko

Skac

Misa za mlade petkom u 20:30h, , u Gospe od zdravlja. Prigoda za ispovijed od 20h
O skacu više na www.skac.hr

Marijini obroci

Globalni karitativni pokret. Cilj organizacije je da svako djete na mjestu obrazovanja ima jedan obrok dnevno. Trenutno marijini obroci prehranjuju preko milijun djece u svijetu.

Više inf. fra Petar Komljenović, Josip Ulić ili na www.marysmeals.hr

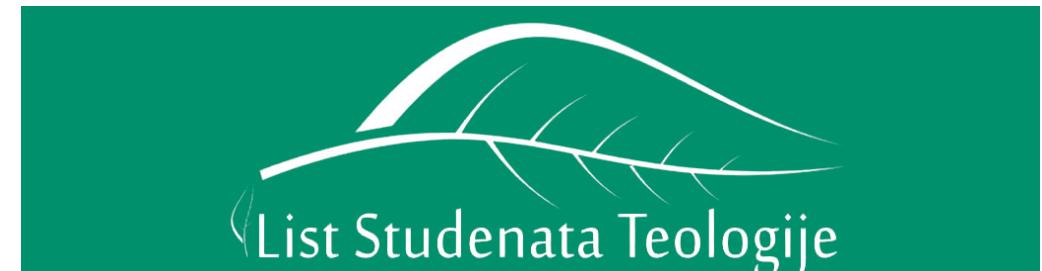
LiST je tiskan potporom Studentskog zbora Sveučilišta u Splitu.

Urednik: Josip Ulić

Uredničko vjeće: Marko Vrkić, Danko Kovačević, Klement Radosolić, Mateja Stržić

Grafički obradio: Marko Grgić

Za sve ostale informacije možete se obratiti na: studentkilist@gmail.com

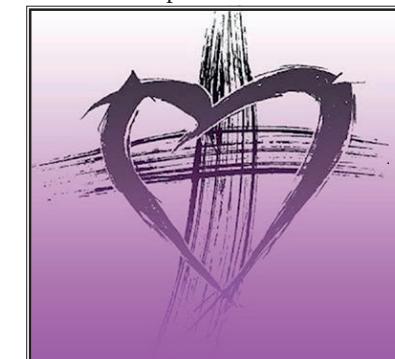
GODINA IX :: listopad 2015. :: BROJ 1. (40)

RIJEČ UREDNIKA

Poštovani studenti i studentice! Kao što vidiye izšao je novi list studenata teologije. Na početku još jedne akademске godine ovaj studencki LiST želi vam uputiti nekoliko riječi. Prvo riječ zahvale ide svima koji su diplomirali predhodne godine, kao i profesorima koji su otišli u mirovinu. Još jednom svima vama od srca hvala. Želimo vam svu sreću na novim putovima i raskrsćima života. Nadalje, riječ dobrodošlice želim uputiti svim novim studentima, studenticama, profesorima, a zatim i svima nama koji smo se već, uvjetno rečeno, uhodali. „No vrijeme se kreće, no vrijeme se kreće ko sunce u krugu i nosi nam opet ono što je bilo i radost i tuga.“ Ovo su stihovi Dobriše Cesarića iz pjesme Povratak, a ja tim istim stihovima sve vas koji ovo čitate uvlačim u vrijeme početka novog rada, zalaganja, žrtve. Vrijeme se kreće leti, jede nas, te je jako brzo proletio odmor, a evo i već skoro mjesec dana faksa. Znajući to budimo mudri i na vrijeme izvršujmo svoje obveze, kako studentske i poslovne, tako kućanske i obiteljske. Potičem vas da ovu godinu započnete energično, s čvrstom voljom za učenje i aktivno sudjelovanje na predavanjima. Isto tako sve vas potičem da otkrivate i razvijate svoje talente kojima ćete obogatiti našu fakultetsku zajedni-

cu. Osluškujte svoje srce i Onoga koji u njemu boravi. Otkrit ćete da je naš Gospodin, kao najbolji inicijator, nepresušni izvor genijalnih ideja. Ne bojte se iznositi ono što vam gorov! Upozoravam vas, nemojte sebi dozvoliti da upadnete u kolotečinu stava ravnodušnosti i mentalita sutra ču. Svoje obveze izvršujte na vrijeme i malo po malo rezultati će biti vidljivi. Isto tako, sve vas

potičem da se ne bojte bojati biti inicijatori. Nemojte se sramiti iznositi svoje ideje ili sudjelovati u onima već realiziranim, među kojima posebno ističem sudjelovanje u radu LiST-a i Odraza, časopisa studenata teologije u Splitu. Naposlijetku, htio bih istaknuti nikad dovoljno istaknutu dimenziju duhovnosti studenta teologije.

Svi mi skloni smo vjerovati da smo za naše plove dove zasluzni mi i naš trud. Međutim, svaki je dobar dar odozgo, svaki talent, svaka ideja. U suradnji s Onim odozgo ti se talenti i ideje moraju dalje i razvijati. Teologija se, dragi kolege i kolegice, stvara na koljenima. Nikad ne možemo previše isticati potrebu molitve i duhovnosti u našem svakodnevnom djelovanju, a koliko više u studiranju teologije! Svakoj teologiji ili govoru o Bogu mora prethoditi govor s Bogom. Sretno!

Urednik

Sudbina „malih“ ljudi u ratnom vihoru

Rat je najveći čovjekov neprijatelj jer ugrožava ljudski život i dostojanstvo ostavljajući duboke tragove patnje, boli, stradanja i narušavanja potencijalne ljepote i mira koji pruža život. Najveći patnici i stradalnici u ratnom vihoru su „mali ljudi“, ljudi koji nemaju nikakve „ratne ovlasti“, čije riječi ništa ne znače, čija se patnja ne primjećuje. Ljudsko srce pati i doživljava težak gubitak i slom, „mali ljudi“ su u tom stanju bespomoćni i prepusteni sami sebi, svojoj osamljenosti te borbi za egzistencijalnost. Bijeg s vlastitog ognjišta, ulica u kojima je netko napravio prve korake, odlazak u nepoznato, u tuđu zemlju s nadom za prehraniti vlastitu obitelj, u konačnici, sačuvati vlastiti život. Započeti iznova, jer netko je jednostavno ukrao ili uništio sve. Izbjeglice iz Sirije samo su jedan primjer „malih ljudi“ današnjeg svijeta. Toliko mnoštvo, a

tako „mali ljudi“! Kada sam video u medijima jedno malo dijete, bez majke, kako grca u suzama, shvatio sam da je srce ono najvrijednije što čovjek posjeduje. Mnogi su ljudi zbog toga, podlegli svojoj sudbini u strašnim ratovima. Borili su se za svoj narod, slobodu i ljubav. Potraga za slobodom i za jednim plavim dijelom neba oduvijek je odnosio ljudske žrtve, ne birajući mnogo hoće li stradati dije-

te ili odrasao čovjek. Ne volim rat. A tko ga voli? Tko želi izgubiti sina, oca, muža ili izgubiti nogu, oko, prst? Ja to ne želim, a mislim da isto tako nijedno dijete na ovom svijetu ne želi iskusiti tragičnu sudbinu čovjeka u ratu.

Rat – tako kratka riječ, a veoma tužna.

U ratu ne ginu samo ljudi, nego i životinje, biljke, kamen, zemlja. Nebo postaje crno, a putevi crveni od prolivenih krvi vojnika. Vojnici, nakon ratovanja izniknu u heroje ili izdajice, a djeca u siročiće. Učitelji pišu povijest, a povijest uči novu djecu o tome kako je nekad bilo. A, u stvari, ne postoji nekad i sad, isto je. Jer čovjek kad gubi onda gubi bez obzira na sve je li to Prvi, Drugi, neki Treći Svjetski rat ili primjerice rat u Siriji. Ne volim rat i nijedno drugo živo biće ga ne voli. Djeca se vole igrati ispred zgrade dijeliti čokoladu, prve simpatije, pjevati. Neka djeca, na žalost, nemaju takvu sreću. Danas pate od gladi, bolesti, bola. Neka su sama bez roditelja, bez krova nad glavom, bez brata i bez sestre. Neka ne znaju što je sunce i što je radost. Neka znaju samo za suze, jecaj, bombe, vojnike i sirene.

Možemo li to nazvati tragičnom sudbinom čovjeka? Možemo, itekako. Tragičnom sudbinom mladog čovjeka koji je prerano sazreo u odraslog, iskusivši rat na svojim malim leđima. Sloboda je čudna stvar. Uvijek je vidim kao bijelog goluba koji u kljunu nosi maslinovu granu. Tad pomislim na život. Pomislim na bezbroj trenutaka sačinjenih od malih sitnica a da pri tom to nije novac ili neka druga stvar. Svaki proživljeni dan i prespavana noć su dijelići ogromnog mozaika koji se zove „Mir“. Rat i Mir nikad se nisu slagali. Oni su kao crni i bijeli vojnici na ša-

hovskoj ploči. I onda na kraju uvijek ispadne isto. Ratuje se zbog mira, a tek u miru čovjek plati cijenu svoje tragične sudbine.

Tek u miru shvati koliko je izgubio ratovanjem. Tek u miru, osjeti nemir duboko u duši i tek tada kreće u pravi rat. U rat s bolom i patnjom. Možemo li to nazvati tragičnom sudbinom čovjeka u ratu, iako je u miru? Možemo, itekako. Hrvatska, zemlja koja se između ostalog također nalazi u onom popularnom terminu „izbjeglička kriza“. Nije

slučajno da je baš zaštitnik hrvatskog naroda sv. Josip, glavar svete nazaretske Obitelji i čuvar Crkve Božje, kojemu su se kroz stoljeća Crkva u Hrvata utjecala kao svome zaštitniku zagovoru preporučivala svoje obitelji i cijeli narod. I sada u ovim teškim vremenima zamolimo sv. Josipa da svim narodima zemlje udijeli mir u pravednosti i ljubavi, a pogotovo za narode koji bježe iz svojih domova. Sama riječ „izbjeglica“ označava bježanje pred nečim. Izbjegći zlo, patnju, ubijanja, silovanja, stradanja, mučenja... Potrebno je širiti dijalog i otvorenost prema tim ljudima, pomoći im u skladu s vlastitim mogućnostima. Pomoći nekome ne označava samo ono materijalno. Bez toga se, naravno, ne može egzistirati. Međutim, ako nakon svih naših plemenitih gesta srce ostane tvrdo, hladno, onda nismo postigli ništa. Nema ljubavi pre-

ma bližnjemu. Samo forma. U središtu je naše JA koje nas potpuno zatupljuje, a ljubav prema bližnjemu samo provizorno izgara. Nitko nije manje ili više čovjek ako je rođen ovdje ili onđe. Svi smo jednaki, ili bi barem trebali biti. Razmišljajući o ratu koji je ne tako davno bio i u našoj domovini, u mislima mi se slažu slike mnogih ljudi i njihove sudbine koje su popraćene patnjom, odricanjem, gubitkom zdravlja, voljenih osoba... Naša je odgovornost pomoći onima koji su izgubili sve – svoje rodne gradove, imovinu, a neki

od njih čak i obitelji. Budući da smo bili u sličnoj situaciji, pomozimo, otvorimo svoja srca jer, kako reče jednom Nelson Mandela:

„Nitko se ne rodi mrzeci neku drugu osobu zbog njezine boje kože, prošlosti ili religije. Ljudi moraju učiti mrziti, a ako to mogu naučiti, onda ih se može naučiti i da vole, jer ljubav je mnogo prirodnija našem srcu od njezine suprotnosti.“

Klement Radosoljić